

**PREMIS
DRAC
2020**

**CERTAMEN DE
PROSA I POESIA**

**12a EDICIÓ
SOLSONA,
18 D'ABRIL DE 2020**

WWW.PREMISDRAC.GAT

EL GAT ESCABELLAT

de JÚLIA GARCIA ANGRILL

Vet aquí que una vegada hi havia un gat escabellat que sempre m'espiaava a través de la finestra. Em veia al matí, miop i malgirbat, engolint a contratemps un cafè amb la llet massa freda i l'alè aliè a la imminent civilització. Em veia aixecant-me de la barra de la cuina per anar-me a rentar les dents. Sortir esperitat amb la gavardina a mig posar i tancant la llar amb un cop sec i un insult tímid contra el matí o contra l'univers, segons l'ambició. Arribar al vespre bullit, cuit, cremat. Abandonar les pertinences a una gravetat que, per ventura, culminava en un parquet amable i fondre'm al sofà fins a una hora imprudent, molt adulta. Aixecant-me vestit davant les sis del matí del rellotge i, sense obrir l'armari ni passar per la dutxa, repetir el patró d'ahir amb la llet una mica més freda i el sobre de sucre sacrificat innocentment sobre la taula en gairebé la seva totalitat.

El gat escabellat m'ha vist arribar de revetlles imperibles, sota severos estats d'ebrietat, feliçment induïda per una copa que semblava omplir-se sola. Lluitar las contra la *gueule de bois* amb rius cabalosos del líquid que m'hauria d'haver calmat la set adés. M'ha vist comprometre'm amb el seny i trair-lo amb la rauxa. Un dia, atropellar mitja vaixela amb un gest d'avantbraç masculí i dextraler per demostrar-me (sí, a mi) que era un home de debò. Capaç de ferir una mosca. Capaç de plantar cara i posar límits a un cap tirà, proveït d'un posat inflat i eximit de tot bri d'humanitat, que em declarava amb fal·lera la seva mania. Que em dedicava cada dia un somriure més irònic, com un dit que fes córrer la meua cadira cada cop més a prop de la porta. Aquella trencadissa no va commoure el gat ni a mi va encoratjar-me. Però va fer callar l'ego estrident que m'havia envaït aquell vespre. Que a voltes ja és molt.

M'ha vist seduir l'ànima més pura de la ciutat. Caure'n enamorat com si no dugués motxilla, com si la vida no m'hagués decebut mai. Estimar-nos els diumenges, fer-nos l'amor en tots els vessants. Xerrar fins que es fes de dia, convertir les petiteses en poesia i canviar còndidament el flux del temps convertint hores en escassos segons de vida. Mirar-nos molt fort en forma de carícia suau, com si la nit fos eterna i les nostres pells les úniques superfícies del món. Un món que fora les finestres podia anar pel pedregar, i solia, però un "nosaltres" sempre eixia, impermeable a les vicissituds, que ens curava com l'aigua salada. Fer-nos l'esmorzar, ser-nos-ho a voltes. Arribar una nit, després d'una setmana dura i una mica absent, amb una bosseta negra i llenceria nova a dins, un ram de flors i el vi car que sempre assenyalàvem al supermercat a l'espera d'una vetllada que el mereixés. El gat va veure com, en entrar al menjador, el vi, les roses i l'encaix m'explotaven a la cara com el

**PREMIS
DRAC
2020**

**CERTAMEN DE
PROSA I POESIA**

**12a EDICIÓ
SOLSONA,
18 D'ABRIL DE 2020**

WWW.PREMISDRAC.CAT

vòmit d'un desconegut en un pub enganxós. Una imatge a càmera lenta del meu semblant corprès i obès de ràbia, de plor, culminat i enverinat per un baf pestilent. El company de feina, amb qui suposadament eren amics, es prenia tan seriosament aquell vincle que va sospitar que inflamar-li un cicló de picors que acabessin en un crit lasciu, damunt la catifa del viatge a Bijar, l'ajudaria a comprendre que senzillament havien estat uns dies durs a l'oficina. Que jo no l'havia deixat de desitjar, principalment perquè allò constituïa un flagrant impossible. Perquè deixar de triar-la era d'imbècils i deixar d'enyorar-la, d'inconscients. Una conclusió que em va perseguir durant mesos pels racons d'un pis que cada vegada tenia les parets més juntes. Un cau que sense ella era lleig i pàllid com un estany al febrer.

El gat escabellat m'ha vist ser un pèndol. Saltar de cingles després d'haver-los escalat; alguns caminant i d'altres volant. Evaporar-me eufòric i ploure colèric. Ha vist com, un matí, un parell de repartidors entraven una capsa allargada i la deixaven damunt del sofà. O una bena amarada de iode en forma de projecte, o autoengany disfressat d'oci legítim. Volia distreure'm i vaig triar el piano, com tanta gent a la meua edat, en la meua situació. El gat escabellat va veure com, després de la primera ratlla de cúter, vaig fer un aiguat que va desfer el cartó ergo ja no van caldre més talls. Perquè hauria estat l'instrument preferit de l'Eladi, el nom amb què havíem fet brometa tantes vegades. El fill a qui hauríem apuntat a italià i a una escola Montessori.

També va veure com un bon dia, d'imprevist, em va venir a visitar la veïna del tercer. M'hi he creuat algun cop a l'ascensor i li encaixen molts adjectius, però el de veïna no li fa justícia. Té uns vint-i-set anys fabulosos, llueix una morenor que t'abraça l'esma i uns ulls afilats i intel·ligents que te'l furten. Es va presentar en pijama i jo no m'he molestat mai en aprendre'm aquests codis, així que vaig agrair-li cordial, amb una sobrietat professional, que em regalés aquell quilo d'espàrrecs verds de l'hort dels seus pares. Uns espàrrecs que, una altra tarda, van alçar el cap en forma de llibre, un que tenia per casa i segur que m'encantaria. Més tard, aquella novel·la futurista i distòpica va florir i madurar en unes cerveses artesanes que no em podia morir sense degustar. El gat ho va veure. Va veure com les begudes van deixar de ser llúpul molt per traduir-se en tres petons prudents a la comissura, preludi dels francesos que nasqueren més tard. Els quals van fer camí cap a una estança, a set passes del menjador, que el gat ja no podia albirar. Va haver d'imaginar-se el que li hauria agradat, la millor part dels finals oberts. Dos felins barallant-se curiosos per un cabdell de llana, sota una llum prima i una espelma aromàtica. El gat escabellat ha vist com, pam a pam, el passat es difuminava i prenien forma il·lusions noves, idees fresques. Com les parets paraven d'esmunyir-se les unes dins les altres i es començava a filtrar la claror.

Sens dubte el gat, en no moure's, també m'ha enxampat alguna matinada malgastant present. –El vi es farà malbé– em veu dir-me, com si no sabés que a més vell, més corpus, més car i més bo. Però també més lapse emplenant prestatge, ocupant pensaments. Va veure com l'engolia sencer, tot sol. Primer

romanitzant-ho, creient-me un poeta mort o un artista turmentat. Després, sota les inevitables sinapsis alterades, volent arrencar-me la pell per continuar estimant la persona a qui quedaria tan bé aquest sostenidor d'encaix turquesa. Un jo neci i despreocupat volia calçar-se i anar a fer-li entrega del que s'estava perdent, solfejant un lament alcoholitzat que acabés en clau de comiat. Una culpa de mentida, un relat inventat, adulterat. L'altre jo va obrir el segon calaix de la còmoda i en va treure un paquetet de polsim blanc. Un abisme es creua millor sota efectes sedants. I aquella poció fidel va infestar-me, va fer-se'm seu en curts instants. Es va filtrar del nas als dits i vaig guixar, irreflexiu, qui sap quants folis innocents amb un reguitzell de paraules vermelles, inconnexes i porugues. Tot el que no m'atrevia a dir-li ni tan sols al terapeuta.

El gat va veure com em desafiava a mi mateix, al mirall, amb els ulls més brillants i vius que de costum. Com m'hi avesava i em perdia en la verdor subterrània de l'iris, com vaig fer un bot abans que el nas toqués el vidre.

Notava aridesa al paladar i la sang com galopava ivaçosa sota el crespell. Dins el xandall gris, amb els baixos esquinçats, m'observava i em feia llàstima. Volia minvar fins a perdre'm dins la nineta d'aquell felí espieta, per això vaig sortir al balcó, disposa't a cantar-li la canya. Em va néixer una riallada de l'entranya més fonda i segur que el gat em va donar per perdut. Em sentia boig, entollat com les burilles del cendrer. Com un titella incapaç de canviar l'absurditat que senyorejaven els seus actes. –Qui ets? Per què em mires? Què esperes de mi?– vaig bramar-li al gat escabellat. Fart d'anys de ser un bufó al servei de l'argument, de fer-li d'espectacle. –No sóc prou bo per tu?

El gat va veure com el fred de la nit em ventava una bufetada lúcida, una veritat que em va impulsar a agafar el portàtil, matusser, tement que fugís de mi, i a escopir tot el que fins llavors m'havia semblat una experiència estèril. Aprofitat de l'atenta i imparcial orella del document blanc, el gat va veure com em buidava sense pietat ni control. Una musa va afluir-me el pit i va abandonar-me a la creativitat més monstruosa. Va obligar-me a un volant sense conductor, a posar el peu a l'accelerador, prest a morir. I vaig publicar el meu primer llibre, autobiogràfic, que començava així:

“-Àvia! Saps què he somiat avui?- m'acabava de llevar, a la masia familiar que tenien els meus avis a prop de Monells. Dormia entre llibres oberts que em feien de mantes i peluixos. Sempre em quedava adormit amb la llum de la tauleta encesa. Em perdia entre els dits d'altres persones que havien aconseguit convertir en contes i històries la seva visió del caràcter, de l'aroma i de l'experiència de viure. I jo sempre havia sigut sensible a l'aprenentatge prematur de qualsevol temàtica. A l'escolta interessada d'un tema nou. La meua àvia m'encoratjava a fer el mateix i em deixava garlar i experimentar amb les paraules. M'escoltava com si cada vegada fos l'última. M'alimentava el somni de ser escriptor. –Bon dia, fillet. M'encantarà escoltar-ho. Però beu-te ràpid aquest suc de taronja i pentina't una mica, fes el favor. Que amb aquests rínxols preciosos i rebels que tens sembles un gat escabellat.”